

Sygn. akt VIII C 1661/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko J. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1661/17

UZASADNIENIE

W dniu 17 maja 2017 roku powód - (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanej J. M. powództwo o zapłatę kwoty 2.236,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem O. Polska umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz dostępu do Internetu. Pozwana nie wywiązywała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie regulowała na rzecz pierwotnego wierzyciela wymaganych płatności. W dniu 5 lutego 2016 roku na podstawie zawartej umowy o przelew wierzytelności oraz Porozumienia nr 1 z dnia 12 lutego 2016 roku, powód przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu ww. umowy. (pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 17-18)

W dniu 19 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 4593/17), którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z kosztami procesu. (nakaz zapłaty k. 34)

Nakaz ten pozwana zaskarżyła sprzeciwem wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu skarżąca podniosła zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powodowej. (sprzeciw k. 48-50)

Na rozprawie w dniu 16 stycznia 2018 roku pełnomocnik powoda nie stawił się, zawiadomienie doręczono w prawidłowy sposób. Stawiła się pozwana J. M., która podtrzymała swoje stanowisko w sprawie. (protokół rozprawy k. 58)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lutego 2016 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności oraz w dniu 12 lutego 2016 roku porozumienie nr 1 do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 5 lutego 2016 roku.

W wyciągu z elektronicznego załącznika do Porozumienia nr 1 z dnia 12 lutego 2016 roku do umowy przelewu wierzytelności z dnia 5 lutego 2016 roku, wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynosi kwotę 87,43 zł, kwotę 83,29 zł oraz kwotę 1.894,42 zł.

(umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności k. 24-25v, Porozumienie nr 1 do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności k. 25v, wyciąg z elektronicznego załącznika do Porozumienia nr 1 k. 21, okoliczności bezsporne)

W dniu 26 kwietnia 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, w którym wskazano, że na podstawie swych ksiąg rachunkowych, Fundusz oświadcza, że w dniu 12 lutego 2016 roku powód nabył od (...) S.A. z siedzibą w W. wierzytelność wobec dłużnika J. M.. Powód wskazał, że wysokość zobowiązania dłużnika, według stanu na dzień wystawienia niniejszego wyciągu, wynosiła łącznie 2.236,76 zł. (wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 19, okoliczności bezsporne)

Zawiadomieniem z dnia 8 marca 2016 roku powód poinformował pozwaną o dokonanej cesji wierzytelności. (zawiadomienie k. 20)

Pozwana do dnia wyrokowania nie uregulowała zadłużenia, dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jedynie częściowo jako bezsporny, a w pozostałym zakresie na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W świetle podjętych rozważań podkreślenia wymaga, że w przedmiotowej sprawie powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej J. M., wynikająca z zawartej przez nią z pierwotnym wierzycielem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz dostępu do internetu w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, gdyż nie udowodnił, że wierzytelność nabyta od cedenta – określona jako przysługująca „wobec dłużnika” J. M. i jako wynikająca z opisaney umowy – rzeczywiście istnieje.

Podkreślić należy, iż powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwaną z (...) S.A.. Strona powodowa nie załączyła jednak do akt sprawy ani kopii wskazanej umowy łączącej pozwaną z pierwotnym wierzycielem, ani też innych dokumentów, z których wynikałaby kwota dochodzona pozwem. Zasadną jest zatem konkluzja, iż roszczenie dochodzone przedmiotowym powództwem nie zostało udowodnione. Uzasadniając żądanie pozwu strona powodowa przedstawiła wyłącznie umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 5 lutego 2016 roku oraz Porozumienie nr 1 z dnia 12 lutego 2016 roku do ww. umowy wraz z wyciągiem z załącznika do wskazanego porozumienia, a także zawiadomienie o dokonanej cesji wierzytelności. Tego rodzaju dokumenty nie mogą stanowić i nie stanowią jednak dowodu na istnienie zobowiązania pozwanej. Są to tzw. dokumenty prywatne, których formalna moc dowodowa, jak stanowi

art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że zbywca (pierwotny wierzyciel) i nabywca złożyli oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tych dokumentów bez poparcia ich odpowiednimi dokumentami źródłowymi, wobec stanowiska strony przeciwnej, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Wnosząc o zasądzenie kwoty dochodzonej pozwem powód przedstawił nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 26 kwietnia 2017 roku, jednakże z dokumentu tego wynika jedynie, że powyższa wiarygodność została nabyta przez fundusz w drodze przelewu. Należy zauważyć, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej w niniejszym procesie przeciwko konsumentowi.

W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900), Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004, Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części,

w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny oceniał część przepisu ustawy o funduszach inwestycyjnych, która nadaje księgom rachunkowym funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Znaczenie art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych polegało na zmianie reguł dowodowych w postępowaniu cywilnym. Konsument, pozwany przez fundusz sekurytyzacyjny, który kwestionował istnienie albo wysokość zobowiązania musiał wykazać, że nie jest dłużnikiem z tytułu zobowiązań nabytych przez fundusz sekurytyzacyjny i ujętych w jego księgach rachunkowych. Konsekwencją tego przywileju było pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musiał bronić się przed powództwem podmiotu wobec którego nie zaciągał zobowiązania. Gdyby wiarygodność nie została zbyta na rzecz funduszu, pierwotny wierzyciel występując z powództwem przeciwko dłużnikowi nie mógłby korzystać ze specjalnych uprawnień procesowych. W omawianym wyroku Trybunał stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie zakwestionowanego przywileju procesowego, wskazując, że uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji, co jest rozwiązaniem sprzecznym z konstytucyjną zasadą polityki państwa wynikającą z art. 76 konstytucji - zasadą ochrony praw konsumentów. Przywilej funduszu sekurytyzacyjnego powodowa, bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta.

Nie budzi wątpliwości, że w niniejszej sprawie to powód powinien przedstawić dowód istnienia wiarygodności w dochodzonej wysokości – dowód, że pozwaną obciąża określone zadłużenie z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód nie udowodnił powyższego twierdzenia a to, zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., na nim ciążył obowiązek udowodnienia powyższego stanu rzeczy, jako że z faktu tego wywodził skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy,

w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). W przedmiotowej sprawie to właśnie powód winien udowodnić, że pozwaną obciąża nieuregulowane zadłużenie wynikające z zawartej z (...) S.A. umowy (to nie na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tego, że takiego zadłużenia nie ma). Powód nie udowodnił istnienia wierzytelności, będącej przedmiotem przelewu, zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwana jest dłużnikiem powoda. Podkreślić przy tym należy, że powód nie załączając do pozwu żadnego dowodu potwierdzającego zasadność roszczenia, tak co do zasady jak i wysokości, czy wreszcie nie stawiając się na terminie rozprawy, pozbawił się możliwości wykazania prawdziwości swoich twierdzeń.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza, kwoty dochodzonej pozwem.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo w całości.